

หัวใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๗๕๗. เรื่อง “ชอบภาพโครงกระดูก”

กราบนมัสการหลวงพ่อย่างสูง ลูกมีคำถามจะขอความเมตตาจากหลวงพ่ได้โปรดชี้แนะให้กับลูกด้วยเจ้าคะ

ลูกฝึกภาวนาแรกๆ ก็ใช้บริกรรมพุทโธบ้าง ดูลมหายใจเข้าออกบ้าง แต่ก็จะนั่งภาวนาได้ไม่นาน สัก ๓๐ นาทีก็รู้สึกเบื่อ

ต่อมาลูกใช้วิธีพิจารณาร่างกายโดยนึกภาพว่าเอาสายฉีดน้ำแรงดันสูง เหมือนที่เขาใช้ล้างรถ เอามาฉีดไล่ตั้งแต่หนังศีรษะ และตามเนื้อตัวร่างกาย จนเนื้อหนังหลุดกระเด็นออกไป ไล่ไปถึงอวัยวะภายใน ก็กระเด็นหลุดหายไป เหลือแต่เพียงโครงกระดูกขาวโพลนนั่งขัดสมาธิอยู่

แล้วลูกก็นึกต่อไปว่า กระดูกสีขาว พอผ่านนานไปก็กลับเปลี่ยนสีเป็นหม่นลงจนเป็นโครงกระดูกเก่าๆ และผ่านไปๆ ก็จะมีหลุดร่วงกองอยู่ที่พื้น เนื่องจากเอ็นร้อยรัดหลุดไปตามกาลเวลา แล้วก็ผ่านไปๆ ลูกแค้นถูกฝนชะล้างจนแตกเป็นผุยผง ปลิวไปตามลมบ้าง จมดินบ้าง เวลาพิจารณาบางทีลูกจะรู้สึกเพลินและนั่งสมาธิได้นาน บางครั้งนานเกือบ ๒ ชั่วโมง และเวลาลูกเจอภาพโครงกระดูกก็จะชอบดู บางครั้งก็จะโหลดใส่โทรศัพท์ไว้ดู

ลูกขอโอกาสกราบเรียนหลวงพ่ว่า การปฏิบัติแบบนี้บ่อยๆ (เป็นการนึกภาพจินตนาการเอง ไม่ได้เกิดจากการเห็นนิมิต) การปฏิบัติแบบนี้จะถูกต้อนไหมคะ และจะสามารถทำให้การปฏิบัติธรรมของลูกก้าวหน้าไปได้หรือไม่ เพราะลูกไม่ทราบว่า พอนั่งนึกภาพโครงกระดูกกลายเป็นดิน แล้วมันจะให้เราปล่อยวางได้เหมือนคนที่ปฏิบัติดูลมหายใจหรือภาวนาพุทโธหรือเปล่าคะ

บางครั้งผู้ปลูกก็ใช้วิธีทอพุทโธตอนนอน ทำแบบนี้จะถือว่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เหลาะแหละ ไม่เลือกแนวทางใดแนวทางหนึ่ง เหมือนการปลูกต้นไม้แล้วถอนทิ้ง ปลูกใหม่ เรื่อยไปหรือเปล่าเจ้าคะ

ขอความเมตตาหลวงพ่อด่วนด้วยเจ้าคะ

ตอบ : การปฏิบัติแบบนี้ การปฏิบัติแบบนี้ถูกต้องชอบธรรม การปฏิบัติแบบนี้ถูกต้อง ชอบธรรมๆ คำว่า “ถูกต้องชอบธรรม” คือผลของการปฏิบัติ

การปฏิบัติๆ กรรมฐาน ๔๐ ห้อง การทำความสงบ ๔๐ วิธีการ เพราะคนเกิดมาจริตนิสัย แตกต่างกัน คนชอบแตกต่างกัน กิเลสของคนแตกต่างกัน ความทุกข์ความยากของคนแตกต่างกัน

คำว่า “แตกต่างกัน” แม้แต่ชอบพุทโธๆ เหมือนกัน บางคนก็ชอบเร็วๆ บางคนก็ชอบ ปานกลาง บางคนก็ชอบเนิบๆ เป็นบางคนๆ ใจ บางคนๆ นี่เรื่องหนึ่งนะ แล้วคนคนเดียวกัน นั้นนะปฏิบัติ ในบางครั้งๆ สิ่งนั้นก็ถูกจริตกับเรา สิ่งนั้นมันก็น่าเบื่อหน่าย เพราะกิเลสมันพลิก แพลงตลอดไป เหมือนเรา เดียวก็ดี เดียวก็ร้าย จริตนิสัยเราก็มเหมือนกัน กิเลสของเราก็มเหมือนกัน เดียวมันหยาบ เดียวมันละเอียดย เดียวมันครอบครองหัวใจของเรา แต่ละชั้นแต่ละ ตอนอยู่ตลอดเวลา

ฉะนั้น เวลาการปฏิบัติใจ เขาบอกเขานึกพุทโธๆ ๓๐ นาที เขารู้สึกเบื่อแล้ว

นี่ขมนะ ชมว่ารู้จักหาอุบายวิธีการ รู้จักหาอุบายวิธีการเพื่อจะให้ได้ปฏิบัติดีขึ้น

แล้วการหาอุบายวิธีการ อุบายวิธีการกรรมฐาน ๔๐ ห้อง การปฏิบัติอุบายวิธีการต่างๆ แต่มันจะได้ผลกับเราหรือไม่ได้ผลกับเราใจ

อุบายวิธีการมันมากมายมหาศาล มันจะเพริศแพรวดงามขนาดไหน แต่ถ้ามันไม่ตรงกับ จริตเรา เหมือนเช่นเราเจ็บป่วย เราเป็นโรคชนิดหนึ่ง เราจะไปใช้ยาอีกชนิดหนึ่งมารักษา มันจะ หายได้ไหม โรคชนิดใดก็แล้วแต่ ถ้าเราใช้ยาถูกต้องกับโรค เราใช้แล้วโรคจะจับลง ผลให้เราหายจาก เจ็บไข้ได้ป่วย อันนั้นถูก

นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆ โดยหลัก พุทโธคือพุททะ พุททะคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาเราเตือนลูกศิษย์ทั่วๆ ไป ให้กอดพระพุทธรูปเอาไว้ ให้กอดพระพุทธรูปเอาไว้ เราอยู่กับพุทโธ อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลอดภัยที่สุด ปลอดภัยที่สุด

ไฉ่ว่าพุทโธๆ เพราะเราระลึกถึงไง เราระลึกถึงพระพุทธรูปของเรา เราระลึกถึงศาสดาของเรา เราอยู่ใกล้ชิดกับศาสดาของเราปลอดภัยที่สุด

แล้วถ้ามันไม่ได้ผลละ

เราจะรั้มโม สังโฆ เทวตานุสติ เราจะคิดถึงมรณานุสติ นี่ถ้ามันได้ผลๆ ไง

ฉะนั้น อย่างกรณีที่ผ่านมาเนี่ย ถ้าเนี่ยพุทโธๆ แล้วมันเบื่อ มันไม่ได้ผล

ฉะนั้น พอเวลาพิจารณาของเขา เขาพิจารณาเอาสายน้ำแรงดันสูงฉีดร่างกายเลย แล้วมันเห็นสภาพอย่างนั้นนะ

มันเป็นสติปัญญาที่เกิดขึ้น แล้วถ้าเกิดขึ้น ทำแบบนี้แล้วมันได้ผล ดี ถูกต้อง แล้วถูกต้องด้วยอุบายวิธีการของเรา มันเป็นปัจจุบันไง มันทำแล้วมันได้ผลไง จาก ๓๐ นาทีเป็น ๒ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงแล้วจิตใจยังมีความสุขมีความสุขสงบด้วย นี่ถูกต้อง แต่มันถูกต้องเฉพาะตอนนี้ไง แล้วถ้าต่อไปๆ ก็ทำแบบนี้อีก ถ้ามันยังใช้ได้ก็ดี

คำว่า “ใช้ได้อีก” เหมือนอาหารกินทุกวันๆ มันเบื่อ ไฉ่ว่าพุทโธๆ แล้วมันเบื่อ นี่ก็เหมือนกัน ลองพิจารณาไป พุดดักหน้าไว้เลยนะ วางไว้ก่อน ถ้าปฏิบัติแล้วยังไม่เบื่อ ปฏิบัติไปเรื่อยๆ ถ้ามันปฏิบัติแล้วได้ผล เอาได้ผล เว้นไว้แต่มันจิตซัด แล้วมันไม่ได้ผล เราค่อยหาวิธีการใหม่ต่อไป แต่ถ้ามันปัจจุบันนี้ถูกใหม่ ถูก ถูกต้องเลย ทำถูก แล้วมันเป็นอุบายของเรา

ฉะนั้นว่าสิ่งที่ถูก เขาบอก เวลาเนื้อหนังมันกระเด็นออกหมดเลย พิจารณาของเขาไป สิ่งที่มีมันเป็นประโยชน์ก็เป็นประโยชน์กับเราได้ ๒-๓ ชั่วโมง แล้วเขาถามว่า ลูกขอโอกาสเรียนถามหลวงพ่อกว่า การปฏิบัติเนี่ยบ่อยๆ (เป็นการนึกภาพจินตนาการเอง ไม่ได้เกิดจากนิมิตใช่หรือไม่)

มันจะเกิดนิमितตามความเป็นจริง แล้วเมื่อไหร่มันจะเกิดล่ะ เรายังไม่มีปัญญาจะสร้าง ตีกร้านบ้านเรือน บ้านช่องเราสูงส่งขนาดไหน เราก็มีกระต๊อบ เราก็เอากะต๊อบไว้ก่อน เรามี กระต๊อบ เราก็อยู่กระต๊อบของเรานี้แหละ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันพิจารณาของมันได้ มันเป็นประโยชน์ได้ เป็นประโยชน์กับเรา

นี่มันเป็นจินตนาการหรือไม่ มันไม่ใช่เกิดจากนิमितที่เห็นขึ้นมาตามสัจจะความจริง พุท โธมันยังเอาไม่ได้เลย แล้วถ้าเกิดกับจินตนาการแล้วมันถูกต้องชอบธรรม ให้ภาวนาได้ ๒-๓ ชั่วโมง แล้วมีความสุข ถูกต้องไหม

ใช้ได้ เริ่มต้นก็แบบนี้ คนที่ฝึกงานๆ ฝึกงานก็เริ่มต้นจากครูพักลักจำ จากเห็นคนอื่นทำ ทำตามเขา ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่ ก็เราจะทำงานนะ แต่พอทำไปๆ ทำแล้วเทคนิคมันจะดีขึ้น ความชำนาญมันจะดีขึ้น เราพัฒนาเราดีขึ้น อันนั้นต่อเนื่องไป ถ้าต่อเนื่องไป เขาเรียกภาวนา เป็น ภาวนาไปเรื่อยๆ ถูกต้อง

เขабอกว่า มันไม่ใช่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง

สงสัยไ้ เวลามีความสุขก็ยังสงสัยนะ แต่เวลาเป็นความทุกข์ไม่ต้องสงสัย เวลามัน เจ็บปวดไม่ต้องสงสัยเลยนะ เวลามันจะดียังสงสัยๆ อยู่เรื่อย

สิ่งที่เราทำของเราไป มันเป็นประโยชน์กับเราทำได้ แล้วทำได้มันเป็นประโยชน์ทั้งสิ้น ถูกไหม ถูก

คนบอกมันไม่ถูก

เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเขา เขาจะหวัหกกั้นขวิด ปฏิบัติดีเด่นขนาดไหน เรื่องของเขา ใ้เราปฏิบัติแล้วจิตสงบไหม ปฏิบัติแล้วได้ผลไหม แล้วถ้าได้ผล ต่อเนื่องไปได้หรือ เปล่า นี่ของเรา

ของเขา เรื่องของเขา ไร่สละ ใครจะสูงส่ง สาธุ เชิญ ตามสบายเลย แต่ของเราสิ ของเรา เวลาลงทุนลงแรงแล้วมันทุกข์มันยาก ถ้ามันอยู่ในขอบในเขตของเรา แล้วทำของเราต่อเนื่องไป สิ่งที่ทำขึ้น มันทำขึ้นด้วยประโยชน์กับเรา

บางครั้งลูกก็ใช้วิธีพุทโธตอนนอนบ้าง ทำแบบนี้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เหมือนกับ
เหลาะแหละใหม่ เหมือนกับปลุกต้นไม้ใหม่

ฝึกหัดปฏิบัติเถอะ เริ่มต้นจากคนที่ไม่ปฏิบัติก็ขอให้ปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัตินะ คนไม่ปฏิบัติ
มันคิดอะไรก็ได้ เราจะปฏิบัติเอาตอนใกล้เสียชีวิต เราจะเป็นพระอรหันต์ไปเลย การปฏิบัติ
ง่ายๆ

เอาสี ถึงเวลาแล้วไม่ได้หรง

เราเคยมีพวกพยาบาลเขามาปรึกษา บอกว่า เขาอยากจะทำโครงการเพื่อช่วยคนเจ็บ
คนป่วย คนเจ็บคนป่วยกำลังใกล้เสียชีวิต อยากให้นึกถึงพระ

เราก็สาธุ ถ้าเขาทำของเขาได้ ถ้าทำได้ มันเป็นภาระ เป็นหน้าที่

แต่สำหรับเรานะ กรรมนิมิตๆ เวลาคนเรามันไม่ได้ฝึกหัดมาตั้งแต่ต้น ไปฝึกหัดเอาตอน
ตาย พุดอย่างไรเขาก็ไม่ได้ฟัง บางทีคนที่ฟังๆ เพราะเขายังมีสติสัมปชัญญะของเขาอยู่ แล้ว
เขามีวาสนา เขาฟังได้ ถ้าคนไม่มีอำนาจวาสนาฟังนะ บอกให้พุทโธๆ บอกให้เขาระลึกถึงความ
ตาย เขาคิดถึงสมบัติของเขา เขาคิดแต่รวยแปด เพราะจิตใจเขาเคยไป

นี่พุดถึงว่า คนปรารถนาดีมากมาย อยากจะทำๆ

แต่ในทัศนคติของเรา กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ที่
หนักที่เบา มันแตกต่างกัน ไม่ใช่เราทำแล้วเราจะประสบความสำเร็จ เราทำแล้วคนจะเชื่อถือ
คนจะทำตาม

เราไม่เชื่อ เราเชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรม คนบาปหนานะ เวลาใกล้ตาย กรรมนิมิตมันเห็น
แล้ว กริตร้องหวาดกลัว คนเราสุดโต่ง แล้วจะให้มานึกพุทโธๆ พุทโธที่ไหน

นี่พุดถึงทัศนคติเรานะ แต่ถ้าใครทำ สาธุ เชิญ ตามสบาย

นี่พุดถึงว่า คนที่คิดอยากจะช่วยเหลือคนนั้นคนนี้ อยากจะทำ

เชิญเลยถ้าทำได้ แต่ถ้ามันเป็นเวรเป็นกรรมของสัตว์ ทำอย่างไรแล้วมันก็ไปอยู่อย่างนั้นนะ ไล่เดือนมันอยู่ที่ดินทั้งนั้นนะ คนปรารถนาเอาไล่เดือนไว้บนโต๊ะอย่างนี้ เอาไว้ในห้องแอร์อย่างนี้ ไล่เดือนมันไม่ต้องการหรอก ไล่เดือนมันต้องการอยู่ที่ดิน กรรมของสัตว์ มันก็เป็นกรรมของสัตว์

แต่ถ้าสัตว์ บ้างจัดตั้ง สันติภูลิโก อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ถ้าสัตว์ตัวนั้นมีสติมีปัญญา สัตว์ตัวนั้นมีความพยายามของเขา อันนั้นสาธุ อย่างนั้นนะ เราช่วยเหลือเจือจานอย่างนั้น

นี่พูดถึงว่า บางทีก็นึกพุทโธ บางทีมันจะเป็นการเหลาะแหละหรือไม่

เราได้ผล เราทำของเราไป เพียงแต่ว่าพอทำอะไรแล้ว เวลาสนทนาธรรมไป ใ้ญ่กว่าอย่างนั้น ใ้ญ่กว่าอย่างนั้น แล้วก็ฟังเขาไปทั่ว

ถ้าเรื่องของเขาเป็นเรื่องของเขา เรื่องของเราเป็นเรื่องของเรา ถ้าปฏิบัติแล้วได้ผล ทำถูกต้อง จบ

ถาม : ข้อ ๒๗๕๔. เรื่อง “การทำบุญให้ญาติและบรรพบุรุษในชาติก่อน ที่มีอัตรภาพต่ำ”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน โยมมีข้อสงสัยขอเรียนถามหลวงพ่อก่อนเรื่องการทำบุญให้ญาติและบรรพบุรุษในชาติก่อนที่ยังลำบากอยู่ตามอบายภูมิ

มีคนบอกโยมว่า การทำบุญกับพระศาสนา อานิสงส์เป็นของสูงและละเอียดเกินกว่าที่ผีระดับต่ำจะรับได้ ดังนั้นญาติๆ และบรรพบุรุษของเราในชาติก่อนๆ ที่มีอัตรภาพต่ำๆ ตามกรรมที่ได้กระทำไว้ จะไม่สามารถรับบุญกุศลที่เราได้ทำถวายพระศาสนาไว้ จึงยังคงตกตะกั่วลำบากอยู่ หากจะทำบุญให้เขา ให้จัดอาหารปริมาณเป็นหม้อๆ ทั้งคาวและหวาน ตั้งไหว้ที่พื้นดินเหมือนกับไหว้เซ่งเม้งของจีน เพื่อให้พวกเขาได้มากิน และหลังจากนั้นให้นำอาหารทั้งหมดแจกจ่ายให้ทาน เพื่อให้ญาติๆ ได้รับอานิสงส์จากทานด้วย

โยมขอเรียนถามว่า เรื่องที่เขาบอกโยมเป็นเรื่องจริงเท็จประการใด และสมควรทำหรือไม่ในฐานะของชาวพุทธ

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อนด้วยความเคารพ

ตอบ : ไม่ต้องไปพึ่งใครหรอก เราเป็นชาวพุทธ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเป็นพุทธมามกะ เราไม่เชื่อการมงคลตื่นข่าว คำสอนนอกหลักจากพระพุทธศาสนา

ในพระพุทธศาสนา การทำทาน การทำทานแล้วอุทิศส่วนกุศล จบ อยู่ที่ไหนก็นานบุญ ทำทานทั่วไปนะ เนื่อนาที่ไม่ดี มันก็ได้ผลน้อย เนื่อนาที่ดีก็ได้ผลมาก นี่ตามข้อเท็จจริง แล้วถ้าเราเชื่อในพระพุทธศาสนา การถวายทานๆ เยอะแยะ

เราบวชมาใหม่ๆ เรามาอยู่ที่นั่นแหละ แล้วมันมีโยม ๒ คนเขาหน้าตื่นมาเลยนะ เขาเป็นคนจีน ตอนเช้ามันเป็นสารทขนมจ้าง เขาทำขนมจ้าง แล้วเข้าขึ้นมาบังเอิญมีพระมาบิณฑบาต เขาใส่บาตรขนมจ้างไปองค์ละหนึ่งลูก แล้วถึงสารทขนมจ้าง เขาก็เอาขนมจ้างทั้งหมดไปไหว้ที่ศาลเจ้า เขาบอกนะ มันสะเทือนใจมาก ใหญ่ๆ อยู่ อยู่ข้างๆ มันมีผีเข้าเลยละ

“ไอ้ที่ไหว้ๆ อยู่นี่กูไม่ได้กินเลย กูได้กินไอ้สองลูกเมื่อเช้านี้ กูได้กินสองลูกเมื่อเช้านี้”

ญาติเขามาเข้าตรงนั้นเลยนะ แล้วเขามาเล่าให้ฟังด้วย หน้าตื่นเลยนะ แล้วเขาก็จบ เขาก็ไม่เชื่อใครอีกเลย

ไอ้ที่ได้กิน ได้กินสองลูกนั้นนะ ไอ้ใส่บาตรไปองค์ละลูกนั้นนะ ได้กินสองลูกนั้นนะ ไอ้ที่ไหว้เป็นถาดๆ ไม่ได้กิน

นี่เขามายืนยันเลย เพราะเขามาเล่าให้ฟังเอง แต่เราก็รับฟังไว้ นี่กรณีหนึ่ง

กรณีประเพณีของคนจีน ทำบุญให้ทาน อดกิน ไหว้เจ้ายังเหลือได้กินนะ

ก็พูดเหน็บแนมกันมาตลอด มันเป็นความเชื่อนะ สาธุ ใครทำคุณงามความดี ทุกอย่างเป็นความดี ความดีในความเชื่อของคนๆ ถ้าในความเชื่อของตนก็ในความเชื่อของเขา เขาเชื่อของเขา ทำบุญสุญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน

มันเป็นการเหน็บแนม

ถ้าไหว้เจ้าด้วยศรัทธา ด้วยความเชื่อ ด้วยความกตัญญูกตเวที มันก็เป็นคุณงามความดีในความเชื่อของเขา

ไ้ความเชื่อของเราๆ ถ้าเราทำบุญตักบาตร เนื่อบาบุญของโลก เราได้หว่านพืชไปแล้ว แล้วอุทิศส่วนกุศลที่เราได้ทำนี้เพื่อญาติพี่น้องของเรา จบ นี่ตามข้อเท็จจริงใจ

เขาบอกว่า ในความเชื่อของเขา เขาบอกว่า สิ่งที่ยึดถือของเรานั้นแบบว่าอยู่ในภพชาติที่
ต่ำ ใต้อันนี้มันสูงเกินไป

อ้อ! พระพุทธศาสนาสูงขนาดนั้นเลยหรือ สูงจนจับต้องไม่ได้

พระพุทธรูปศาสนาเรียบง่าย พิริวัตอง เมื่อก่อนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้
ธรรมยังไม่มีเลย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาท่านประพฤติปฏิบัติ ท่านเห็นหมดนะ แล้วเห็น
แล้วท่านจะทำประโยชน์กับใครบ้าง ทำประโยชน์ๆ ไง

แล้วญาติของเรามันจะต่ำชั้นอยู่อย่างนั้นเลยหรือ ไม่สมควรได้รับไทยทานอย่างนี้เลย หรือ จะต้องเอาอาหารไปตั้งไว้ตามพื้นดิน ไปเซ่นไหว้อย่างนั้น แล้วเขาถึงจะได้กินใช่ไหม ญาติของเราทำบาปไว้หมดเลยหรือ ญาติของเราไม่ได้ทำบุญกุศลไว้บ้างเลยหรือ ญาติของเราก็ต้องควรทำความดีบ้าง ญาติของเราก็อธิษฐานในศาสนา ถ้าเขาเป็นคนทมิฬจึมนะ เขาดีของเขา นั่นมันกรรมของสัตว์ แล้วอธิษฐานกุศลไป ถ้ามันได้รับ มันก็คือได้รับ

โยมเขาเล่าว่า ทำบุญให้ญาติและบรรพบุรุษในชาติก่อนๆ ที่มีภพชาติต่ำ

แล้วชาติไหนละต่ำ แล้วเวลาเขาพูด เป็นญาติที่ไหน

ในวัดวาอารามนะ สิ่งที่ว่าป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ๆ นะ ส่วนใหญ่แล้วเขามีพวกเทพที่เฝ้า มันเกิด มันเกิดอย่างนั้น สิ่งทีศักดิ์สิทธิ์ขลังต่างๆ เทพารักษ์พวกนี้พวกที่คุ้มครองดูแล มันจะเป็นพวกนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธรูปยิ่งใหญ่ สิ่งที่คุณที่คุ้มครอง นั้นเป็นเรื่องโลก
จิตวิญญาณ นีความเชื่อของเขา

แล้วคนเรามันจะต่ำต้อยอย่างนั้นตลอดไปเลยหรือ ญาติของเราทำไมมันอยู่ในภพชาติที่ต่ำละ ทำไมญาติของเราไม่เป็นพระอินทร์ ญาติของเราไม่เป็นเทวดายิ่งใหญ่ละ

นี่ไง เราจะบอกว่า มันเป็นศรัทธา มันเป็นความเชื่อ เราไม่ต้องไปเชื่อใคร เวลาเชื่อเขาๆ ปากก็ว่า แหม! รักเคารพ ปากก็ แหม! เราเป็นเพื่อนกัน เราเป็นหมู่พวกกัน อยากบอก

มันเป็นธุรกิจนะ จะเอาชุดเล็กหรือชุดใหญ่ มีทั้งชุดเล็ก มีทั้งชุดใหญ่ แล้วทำแล้วฉันทำให้ก็ได้ กรณีนี้เราเห็นมาเยอะไง

ถ้าเราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จบ

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

เราทำบุญกุศลอุทิศให้กับญาติพี่น้องของเราแล้วจบ ใครจะมาเป่าหูอย่างไร พูดอย่างไร อย่าไปเชื่อ ไลน์ออนไลน์ โจนไว อย่างนี้มันเป็น เขาจ้างคนไทยเพื่อมาหลอกคนไทย ไลน์นี้มนุษย์ด้วยกันมาหลอกกัน แล้วมนุษย์มันเชื่อใครล่ะ

แล้วทำไมญาติเราต้องอยู่ภพชาติต่ำ ทำไมญาติเราไม่อยู่ภพชาติสูงล่ะ ทำไมญาติเราไม่อยู่เป็นเทวดา แล้วเราอุทิศส่วนกุศลไปเขาบอกว่า เฮ้ย! ของเจ๋งนะเด็กๆ ข้าไม่สนใจ ของข้าเยี่ยม ของข้าเป็นทิพย์

เราจะบอกว่า มันเป็นธุรกิจนะ แล้วมันเป็นการกดขี่กันทางความเชื่อ แล้วมันเป็นร้อยแปด เราอย่าไปเชื่อ ไม่ต้องไปเชื่อหรอก ชีวิตก็ของเรา

คนถ้าไม่เชื่อในพระพุทธศาสนานะ ไม่เชื่ออะไรเลย แต่เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีเวรมีกรรมของมันทั้งสิ้น แล้วเวรกรรมมันจะต่ำชั้นอยู่อย่างนั้นตลอดไปหรือ

ไอ้ที่ว่าญาติของเราต่ำชั้น ต้องให้ฉันไปแก้ให้ ต้องเอาเงินเอาทองมา

นี่เข้าธุรกิจแล้ว เยอะ อย่าเชื่อ ไม่ต้องเชื่อ แล้วไปหาพระก็ไม่ต้องเอาเงินไปให้ ไม่ต้องไปพะเน้าพะนอ

ตักบาตร หลวงตาท่านสอน เราเป็นชาวพุทธนะ ก่อนเข้าพรรษาให้ตักบาตรพระวันละองค์ก็ยังดี พระที่ได้ออกบิณฑบาตนั้นเป็นพระที่ดี พระที่ยังเคารพพระพุทธเจ้า เข้าบิณฑบาตเลี้ยงชีพ

ในพระพุทธศาสนา พระที่ยังออกบิณฑบาต เราเจอที่ไหน เราใส่บาตรพระนั่น จบ แล้ว พระ เราใส่แล้ว ด้วยเจตนาของเรา เวลาเราใส่บาตรให้ถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ให้ระลึกถึงพระพุทธรูป นี่ใส่ศากยบุตรพุทธรูปชินรส เป็นบุตร เป็นพวกชาวศากยบุตร บุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราระลึกถึงแล้วเราใส่บาตรไป เราเท่ากับใส่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราใส่พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ โดยศากยบุตร โดยตัวแทนของพระ จบ ครับ ไม่ต้องไปเชื่อใคร

ไฉนนะ ถือผีเง เข้าทรง ทรงเจ้า ไฉน! ร้อยแปดพันเก้า แล้วก็ดูฤกษ์ดูยาม ดูดวง ดูร้อยแปด

เราไม่เห็นด้วยนะ เราถือว่ามันเป็นเรื่องพระรุ้งพระวังวะ

พระพุทธศาสนาเรียบง่าย ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

แล้วเราก็อำดี ทำดีไม่ได้ดี ทำดีทุกวันเลย ไม่เห็นผลตอบแทนผลดีเลย

คนเรามันมีกาลเทศะ เวลาถึงเวลาที่เหมาะสม เวลาที่ดั่งาม เราทำคุณงามความดีของเรา ถ้าทำแล้วมันยังไม่ได้ผล คำว่า “ไม่ได้ผล” มันได้แล้วแหละ มันได้ผลอันนั้น มันได้ผล หัวใจเรามีจุดยืน หัวใจของเราเป็นชาวพุทธ เราทำเพื่อสัจจะเพื่อความจริง เพื่อบุญเพื่อกุศล เพื่อสายนุญสายกรรมของเราทั้งสิ้น

คนอื่นมายุมาเหย มาปลิ้นมาปล่อน มาเป่าหู แล้วคิดดูสิ คนที่พูดเขามีวุฒิภาวะอะไร ไฉนที่มาสอน แล้วก็บอกว่า ถ้าไม่อย่างนั้นต้องทำแบบเซ่งเม้ง

เซ่งเม้งมันเป็นประเพณีของเขา แล้วไฉนพวกถือผีถือสาง เขามีเครื่องเซ่นไปเซ่นตามสามแยกสี่แยก ไฉนนั้นเขาก็เซ่นผี แล้วมันศาสนาผีหรือศาสนาพุทธละ

เราศาสนาพุทธของเรา เราทำบุญใส่บาตรนี้

ไฉนสังฆทานฯ อีกเรื่องหนึ่ง ต้องอย่างนี้สังฆทาน อย่างนี้สังฆทาน

สังฆทาน ข้าวถุงเดียวนั้นแหละ แล้วระลึกถึงให้เป็นสังฆทาน เขาเรียกสังฆทานเปี้ยกสังฆทานแห้ง สังฆทานมันก็อยู่ที่เจตนาเรา เราถวายต่อสงฆ์ ศากยบุตร พระมาองค์เดียวก็

แล้วแต่ เราถวายพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เราถวายรัตนตรัย เราถวายเป็นสังฆทาน มันเป็น
สมบุญโดย สมบูรณ์ที่เจตนา สมบูรณ์ที่เราเจาะจง เราตั้งใจ

ทำบุญกุศลของเราด้วยความมั่นคงของเรา แล้วอย่าเชื่อมงคลตื่นข่าว อย่าเชื่อใ้พวก
ข่าวลือ ข่าวอ้าง

ถ้าเป็นคนทั่วไป เราก็ไม่สนใจใช่ไหม นี่บอกเป็นญาติของเรา ดีไม่บอกเป็นพ่อแม่ของเรา
ด้วย ใ้เรานี้ชนลูกชนพองเลย โอ้โฮ! พ่อแม่เราไปตกทุกข์ได้ยากขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วถ้าเรา
ไม่ทำ เราเป็นคนเนรคุณ ไม่ทำให้พ่อแม่

ทำให้พ่อแม่หรือทำให้กระเป๋ามึงละ ทำให้กระเป๋ใคร

ถ้าเราทำให้พ่อแม่ของเรา ขอขอบคุณนะที่มาบอกว่าพ่อแม่เราตกกระกำลำบาก เดี่ยวหนูจะ
ใส่บาตรพุงนี้เข้า จบ

ใครจะมาพูดดีได้สูงส่งขนาดไหน เดี่ยวพุงนี้เข้าหนูใส่บาตร จบ

เราใส่บาตรแล้วเราอุทิศส่วนกุศลแล้ว

มันไม่ได้ๆ ช่วยไม่ถึงพ่อถึงแม่

ถึง ถึงเพราะเป็นพ่อแม่เรา เป็นญาติของเรา ญาติของเรามีเวรมีกรรมต่อกัน เราถึงได้มา
เกิดเป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกกัน มันเป็นเรื่องพันธุกรรม เป็นเรื่องสายบุญสายกรรม พวกเอ็งอย่า
เข้ามายุ่ง ไม่เกี่ยว

ไม่ต้องไปยุ่งกับใคร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อมงคลตื่นข่าว อย่าเชื่อกระแสที่ปลุกเร้า

เชื่อพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ จบ

ถาม : ข้อ ๒๗๕๙. เรื่อง “บัณฑิตะกะ”

เหตุใดบัณฑิตะกะจึงไม่สำเร็จมรรคผลนิพพานคะ เคยอ่านเจอในมิลินทปัญหา และในวิ
สุทธิมรรคก็กล่าวถึงอภิปัสตร์ บัณฑิตะกะหรือกะเทยเป็นสัตว์ที่ประกอบด้วยเครื่องกั้นคือกิเลส

ในพระไตรปิฎกก็บอกไว้ว่า วัตถุวิบัติ ไม่ห้ามสวรรค์ แต่ถูกห้ามมรรค ไม่มีที่ไหนกล่าวสาเหตุอย่างละเอียดไว้ว่าทำไม ถ้าอย่างนั้นคนรักร่วมเพศก็ไม่มีสิทธิ์สำเร็จมรรคผลนิพพานหรือคะ

๑. ในกรณีมีคนที่ร่างกายเป็นหญิง แต่ปรารถนาเป็นชายเพื่อได้บวช แต่ต้องรออีก ๕๐๐ ชาติ ขณะที่รอ รูปร่างเปลี่ยนจากหญิงเป็นชายนั่นถือว่าเป็นบัณฑิต และไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานระหว่าง ๕๐๐ ชาตินั้นหรือไม่คะ แล้วถ้าถอนคำปรารถนานั้นในชาตินี้ จะทันมรรคผลชาตินี้ไหมคะ

๒. บัณฑิตะที่พระพุทธานุญาตเจ้านายถึงจริงๆ ตั้งแต่สมัยพุทธกาลนั้น หมายถึงอะไรคะ ในพระวินัยมีบอกว่ามี ๕ จำพวก แต่สองประเภทแรกบวชได้ ตรงที่ว่าบวชได้นี้มาจากพระพุทธานุญาตหรือกำหนดขึ้นเองในภายหลังคะ

ตอบ : นี่พูดถึงบัณฑิตะๆ นะ บัณฑิตะๆ เราก็ไปคิดถึงความรู้สึกในหัวใจใจ เวลาเราคิดถึงสัจจะความจริง บัณฑิตะๆ มันก็เป็นกิเลสทั้งนั้นนะ

เวลาเราดูทางโลก ผู้ที่ข้ามเพศๆ ส่วนใหญ่แล้วจะมีสติปัญญาพิเศษๆ เขาจะมีความรู้พิเศษของเขา เขาทำสิ่งใดแล้วมันจะชัดเจน มันจะดีงามกว่าพวกตรงเพศมาก นี่เพราะอะไร เพราะเขาพิเศษไง แต่พวกที่ตรงเพศๆ เพศชาย เพศหญิง เพศชาย เพศหญิงที่เป็นไอคิวสูงๆ มันก็มี สิ่งที่มีมันก็เป็นประโยชน์อย่างนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่เราพูดถึงศาสนาว่า บัณฑิตะที่ไม่สำเร็จมรรคผลนิพพานได้

ใช้คำว่า “มรรคผลนิพพานได้” นะ ในสมัยพุทธกาล พระพุทธศาสนา นางโคตมีเป็นหญิงคนแรกที่ได้บวชในพระพุทธศาสนา เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว

ในพระพุทธศาสนา สิ่งที่มีความเสมอภาค ความเสมอภาคเลยทั้งหญิงและชาย สมมติไม่มีหญิงและไม่มีชาย มรรคผลก็ไม่มีหญิงไม่มีชาย

นางอุบลวรรณา ภิกษุณีในสมัยพุทธกาล เป็นพระอรหันต์ แล้วเป็นผู้ที่เอตทัคคะด้วย เป็นผู้เลิศในภิกษุณีทั้งหลาย เป็นเอตทัคคะด้วย นี่พูดถึงว่าเวลาเรื่องมรรคเรื่องผลไง ถ้าตรงเพศ

แต่เวลาเป็นบัณฑิตก็ บัณฑิตก็ ถ้าเราตีความ ตีความบัณฑิต บัณฑิตก็มีความรู้สึก มันก็มีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ก็คือครอบครัวยุคของมันนั่นแหละเป็นผู้กัด

เขาบอกว่า เหตุใดบัณฑิตก็ถึงไม่สามารถสำเร็จมรรคผลนิพพานได้

มันไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ มันก็คือครอบครัวยุคของมัน มันก็พวกกิเลส ตัณหาความทะยานอยากไง แต่ถ้ามันตรงเพศ หญิงก็เป็นพระอรหันต์ได้ ชายก็เป็นพระอรหันต์ได้ แต่ถ้าไม่ตรงเพศ มันก็เป็นกึ่งๆ มันก็เป็นเหมือนสิ่งที่ว่ามันเป็นกิเลสไป

นี่ก็ถามหลวงพ่อกอง หลวงพ่อก็วินิจฉัยอย่างนี้ ถ้าวินิจฉัยอย่างนี้

มันบวชไม่ได้ๆ นี่คำถามไง ในกรณีนี้ที่มีร่างกายเป็นหญิง แต่ปรารถนาเป็นชายเพื่อจะบวชพระ ก็ต้องรออีก ๕๐๐ ชาตินะ

คำว่า “รออีก ๕๐๐ ชาตินะ” มันเป็นเวรกรรมของสัตว์ อย่างเช่นพระอานนท์ พระอานนท์ แต่เดิมอดีตชาติท่านเป็นผู้หญิง แล้วท่านก็ปรารถนาเป็นผู้ชาย ๕๐๐ ชาตินะ คำว่า “๕๐๐ ชาตินะ” มันเปลี่ยนแปลงไป จิตใจมันไปก่อนไง แล้วร่างกายมันจะปรับไปเป็นชั้นๆ ไป

นี่พูดถึงว่า นี่มีในพระไตรปิฎก นี่มีในข้อเท็จจริง นี่เพราะว่าพระอานนท์เป็นอย่างนั้น แล้วพระอานนท์ปรารถนาเป็นชายๆ ก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ๕๐๐ ชาตินะ อย่างที่คำถามข้อ ๑. ว่า ต้องรออีก ๕๐๐ ชาตินะ

แล้วเราทำไมต้องไปรอละ เราไม่ต้องไปรออีก ๕๐๐ ชาตินะ ในชาติปัจจุบันจะเป็นเพศใด เราวางสถานะนั้นไว้ แล้วปฏิบัติจากภายในให้มันเป็นความจริง ถ้ามันเป็นความจริงได้

ถ้ามันเป็นความจริงไม่ได้ เพราะความรู้มันมากเกินไป ความรู้มากเกินไป สงสัยมาก เทียบกันแล้วแสวงหามาก มันก็สงบได้ยาก แล้วถ้ามันสงบแล้ว

เวลาประพฤติปฏิบัติ โดยธรรมชาติในการประพฤติปฏิบัติใน มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ งานชอบ งานชอบ งานในอะไร

งานในคันค้ำหากิเลส งานในการวิปัสสนา ในการชำระล้างกิเลส ยถาภูตัง งานในการฆ่ากิเลส เกิดญาณทัสสนะ รู้ตัวเองจริงๆ ว่าชัดเจน

ในการเป็นปกติๆ จะเป็นเพศใด ภพใด ชาติใดก็ได้แล้วแต่ สัมมาสมาธิๆ สัมมาสมาธิคือ
รากฐาน สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน

นี่เวลาบอกละเลยนะ ให้อพวกสมถะ สมถะมันเป็นหินทับหญ้า

แล้วถ้ามันไม่เป็นหินทับหญ้า มันก็เป็นเรื่องผิดปกติ ความผิดปกติของกิเลสตัณหา
ความทะยานอยาก ความปกติก็คือสัมมาสมาธิ

ความผิดปกติในการเป็นบัณฑิต ๕๐๐ ชาติ ชาติที่ ๑ หรือชาติที่ ๔๙๙ อีกสี่ห้าร้อย
ชาติ มันเป็นเพราะอะไร

เวลามันเป็นไปด้วยความรุนแรง ด้วยการพลิกแพลงในการปรับเปลี่ยนที่ต่างๆ

นี่ไง ถ้าพูดถึงว่าถ้าเชื่อใน ๕๐๐ ชาติ เราก็เชื่อผลการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

ฉะนั้น ถ้าผลเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามันเป็น ๕๐๐ ชาติ จากผู้หญิงเป็นผู้ชาย

เราจะบอกว่า อย่างนั้นมันก็ไม่มีหญิง ไม่มีชาย เพราะชายก็เป็นหญิงได้ หญิงก็เป็นชาย
ได้ แล้วมันมีหญิง มีชายตรงไหนละ มันก็มหาภูตรูป ธาตุ ๔ แล้วก็จิตใจ นี่พูดถึงความเห็นใจ

นี่คำถาม คำถามสิ่งที่ว่า เราจะต้องเป็นชาย ถือว่าเป็นบัณฑิตแล้วไม่สามารถบรรลุ
ธรรมได้อีก ๕๐๐ ชาติ เมื่อไหร่คะ แล้วเราจะถอนความปรารถนาในชาตินี้ให้ทันมรรคผลได้ไหม
คะ

เราวางได้ เราวางได้หมด ถ้าเราจะปฏิบัติ สัมมาสมาธิๆ กลับมาให้มันเป็นสัจจะเป็น
ความจริง แล้วฝึกหัดปฏิบัติของตน มันเป็นความจริงที่นี้ ถ้าเป็นความจริงที่นี้ มันปล่อยวางไป
เอง สัมมาสมาธิมันไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ คือมันไม่พาดพิงสิ่งที่เป็นสิ่งชั่ว สิ่งร้าย สิ่งต่างๆ
ทั้งนั้น สิ่งชั่ว สิ่งร้าย นี่ไง มันถึงเป็นมิจฉาใจ ถ้ามันเป็นมิจฉาสมาธิ มันจะเข้าสู่มรรคได้อย่างไร
มันก็ต้องเป็นสัมมาสมาธิสิ ถ้าสัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนา เห็นไหม งานชอบ เพียรชอบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ โดยชอบ

ถ้าโดยไม่ชอบมันก็แถม ถ้ามันแถมมันก็ออกไปนอกกลุ่มนอกทาง ถ้ามันชอบธรรมมันก็ถูกต้องเข้ามา

ฉะนั้น สิ่งที่ยื่นว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันเป็นเรื่องหนึ่ง สิ่งที่ว่า ๕๐๐ ชาติ แล้วสิ่งที่เป็นบัณฑิตๆ มันเกาะใจเรามากน้อยแค่ไหน ถ้ามันเกาะใจเรา ๕๐๐ ชาติ ชาติที่ ๑ หรือชาติที่ ๔๙๙ ละ สิ่งนี้มันหนักมันเบาแตกต่างกันอย่างไร

เวลาแก่ มันขาดที่นั่น เวลามันขาด มันขาดกันที่ใจนะ แล้วถ้าขาดที่ใจมันจะชัดเจนของ มันใจ ขณะใด ทุกข์ สมุทัย นิโรธ ดับ ขณะจิต ขณะที่เป็นขั้นเป็นตอน บุคคล ๔ คู่ ถ้าเป็นความจริงนะ

ถ้าไม่เป็นความจริงก็ไม่ใช่ ไหลไปอย่างนี้ ไม่มีขณะ พวกเรา พวกเราก็ไหลไปตามกิเลสใจ

แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านข้อเท็จจริงของท่าน

พวกเขามีขณะที่เรื่องของเขา พวกเขาก็ไปตามแต่ความพอใจของเรา

มันก็เป็นบัณฑิตๆนี้ใจ ก็ไหลไปเรื่อยใจ ทุกลมหายใจ กับโลกใจ มันก็ไม่จบสิ้นใจ นี่ข้อที่

๑.

๒. บัณฑิตๆที่พระพุทธเจ้าหมายถึงจริงๆ ในสมัยพุทธกาลนั้น หมายถึงอะไร ในพระวินัยมีบอกว่ามี ๕ จำพวก แต่ ๒ จำพวกแรกบวชได้

มันมีหลายประเภท บางคนในตนเองมี ๒ เพศ มี ๒ เพศเลย มีทั้งเพศหญิง เพศชายในตัวเองเลย ใจข้อนี้พูดแล้วมันจะเข้าสู่ทางการแพทย์ใจ เดียวจะต้องไปเถียงกับพวกหมอแล้ว

เดี๋ยวนี้ไม่จำเป็นเลยนะ เดี่ยวนี้มันเกิดมาก็เพศก็แล้วแต่ ผ่าตัดเหลือเพศเดียว เดี่ยวนี้ ศัลยกรรมมันเจริญมาก เดี่ยวนี้ทำได้หมดนะ จากหญิงเป็นชาย จากชายเป็นหญิงด้วย ศัลยกรรมทำได้ทั้งนั้นเลย นี่พูดถึงว่าในปัจจุบันนี้เรื่องทางการแพทย์มันเจริญใจ

แต่สมัยนั้นมันไม่มีใจ สมัยนั้นนะ แต่ไม่มี มันก็มีที่ว่าผ่าตัดสมอง ในสมัยพุทธกาลมี ผ่าตัดสมองนะ ต้องจับมัดไว้เลย ๓ เดือนไม่ให้ขยับเลย เปลี่ยนทีละท่า ผ่าตัดในสมัยนั้น ในสมัยนี้ใจ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ มันเป็นอย่างไระคะ บวชได้หรือ บวชไม่ได้

ไฉนมันอยู่ที่เรา แม้แต่การบวชในปัจจุบันนี้ เวลาเราบวชแล้วเราก็คงอยากให้ถูกต้อง ชอบธรรม ความถูกต้องชอบธรรมไง ถูกต้องชอบธรรมมันก็ถูกต้องชอบธรรม แล้วอยู่คนละ นิกายอย่างนี้ มันก็บวชแตกต่างกัน ความเชื่อก็แตกต่างกัน

แต่ถ้าบวชโดยสัมมาทิฐิความถูกต้องชอบธรรม แล้วเราประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา มันเป็นไปได้

นี่ในวงกรรมฐานนะ เวลานั่งสมาธิกันเกือบเป็นเกือบตาย ไม่ได้สมาธิ เวลาทำสมาธิแล้ว มันแดงออกมา แดงเลยนะ

แล้วคนทำสมาธิไม่เป็น สมาธิมีการเข้าการออกด้วยหรือ

มึงรู้จักอะไระ

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ตัดป่าทั้งป่า ไม่ได้ตัดต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว

กิเลสมันเป็นป่าทั้งป่าเลย เวลาตัดหมดเลย เหมือนตัดถางป่าทั้งป่าเลย แต่ไม่ได้ถางอะไร เพราะอะไร เพราะกิเลสเป็นนามธรรมไง

การฆ่าสิ่งใดๆ ในโลกนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธหมด ไม่ให้มีการสร้าง เวรสร้างกรรม แต่สรรเสริญในการฆ่ากิเลส ในการฆ่ากิเลส ถ้าสรรเสริญในการฆ่ากิเลส ถ้าฆ่ากิเลสแล้วนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสาธุเลย

ในพระไตรปิฎก เราอ่านมาหมดแล้วแหละ

เวลาผู้ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์มากราบทูลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะถามเลย “ใครทรมานมา ใครทรมานมา”

คำว่า “ทรมาน” หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นแก้จิตๆ แก่ยากนะ คำว่า “ทรมาน” คือครูบาอาจารย์ที่คุมครองดูแลรักษาจนกว่าจะพ้นจากกิเลสได้ ใครทรมานมา ทรมานกิเลสไป ทรมานไม่ให้กิเลสมันครอบงำในหัวใจใจ แล้วพยายามคุมครองดูแล ทำให้มันถูกต้อง ชักให้มันเข้าทางไป

ใครทรมานมา

เพราะกว่าจะสิ้นเป็นพระอรหันต์แต่ละองค์มันได้งายอย่างนี้หรือ

ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะถามเลยในพระไตรปิฎกไปเปิดได้

“ใครทรมานมา เป็นลูกศิษย์ใคร ใครดูแลมา”

เพราะว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่เขาบอกว่า ใจที่ว่าบวชไม่ได้ๆ มันเป็นตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าหรือมาวินิจฉัยกันเองภายหลังนี้

นี่พูดถึงบัณฑิตเจาะก้นาะ เพราะความเชื่อ นิกาย เวลาแยกส่วนไปแล้วร้อยแปด มหายาน หินยาน นี่ก็เรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไก่มันก็มีชื่อ สายพันธุ์เหลือง สายพันธุ์เขียว สายพันธุ์แดง สายพันธุ์ไหนละ นี่ไง สายพันธุ์นี้ไง แต่เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามีต้องแก้กิเลส ไก่มันก็ยังไม่มีชื่อ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราคิดถึงวิธีการ มันก็เป็นลัทธินิกายความเชื่อ แต่ถ้าเอาจริง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำถึงที่สุดแห่งทุกข์ แล้วครูบาอาจารย์ของเราปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์

ฉะนั้น คำว่า “บัณฑิตเจาะก้น” เราตีความว่ากิเลส เราตีความว่ากิเลสในหัวใจที่มันพอกพูน

แล้วถ้ามันบวชได้ บวชไม่ได้ เพราะว่ากิเลสในใจของเราหรือความเป็นไปในชีวิตของเรากับในพระไตรปิฎก ถ้าเราเคารพ เรานบูชา เราเชื่อตามนั้น เราทำตามนั้น แล้วในการปฏิบัติ เราก็จะปฏิบัติของเรา

เพราะเขาบอกว่า เหตุใดบัณฑิตก็ถึงไม่สำเร็จมรรคผลนิพพานได้ แต่ไม่ห้ามเรื่องนรกสวรรค์ เพราะมันเป็นวัตรปฏิบัติ มันเป็นการห้ามมรรคห้ามผล

นี่พูดถึงเวลาเขาพูดนะ

ห้ามมรรคห้ามผล ปาราชิก ๔ ตาลยอดด้วน เพราะอะไร เพราะเขาทำผิดไป ปาราชิก ๔ โกงเขาเกินบาท ข่าเขาด้วยชีวิต ทำพระพุทเจ้าให้ห่อพระโลหิต นี่ไง ตาลยอดด้วน นี่พูดถึงว่ามันเป็นสิ่งที่ว่าห้ามมรรคห้ามผล เพราะกิเลสมันหนา เพราะทำความชั่วไว้มาก

แต่ถ้ามันเป็นจริงละ เราทำของเรานี่

นี่พูดถึงบัณฑิต เขากล่าวว่า ให้หลวงพ่อกวีนิจจัยไป

ถ้าหลวงพ่อกวีนิจจัย หลวงพ่อกวีนิจจัยตามความเห็นนะ แต่เวลาผู้ถามหรือคนที่มันมีเวรมีกรรมแบบนี้ ก็อยากจะแสวงหาทางออกที่ดีงาม ถ้าแสวงหาทางออกที่ดีงาม มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนา อำนาจวาสนานะ

เพราะเขาบอกว่า ถ้าอย่างนั้นต้องรออีก ๕๐๐ ชาติ กว่ามันจะสมบูรณ์แบบในตรงเพศในความตรงกับเพศต้อง ๕๐๐ ชาติ

ในชาติปัจจุบันนี้ก็แก้ไขเอา แก้ไขเอา เพราะว่าเวลาภิกษุ ภิกษุณี ก็เป็นพระอรหันต์ด้วยกันทั้งสิ้น แต่ของเรามันเป็นบัณฑิตก็แก้ไข แก้ไขเอาภพชาตินี้ เพราะว่ามันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์ สฬุเพ สตุตา สัตว์ทั้งหลาย เชื้อเรื่องเวรเรื่องกรรม แล้วเราไม่มีใครจะไปแก้ไขอะไรได้ เว้นไว้แต่ปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญา แก้ไขเองด้วยหัวใจของตนเอง เอวัง